

[Inge Krogh]

sådan at man har mere tid til børn, end man havde, da man var ganske ung.

Selvfølgelig er det meget vigtigt, at man sikrer sig, at der hos adoptanterne ikke er sygdomme, som kan have dødelig virkning inden for en kort tid, og man må sikre sig, at der ikke er psykiske lidelser, som kan få indflydelse på barnet, men her tænker jeg nærmest på de virkelig psykiatriske lidelser.

Når man ser forskellige indberetninger eller erklæringer, ser man gang på gang, at det er sagt, at de, der ønsker at adoptere, ikke rigtig kan udtrykke sig. Men hvor mange kan egentlig udtrykke sig? Jeg tror, man tit går meget hårdt frem, netop når sagsbehandleren møder disse mennesker.

I betænkningen står der, og af erklæringerne fremgår det meget ofte, at man ikke ønsker, at adoptanterne skal være for særprægede, især må de ikke være specielt optaget af religiøse spørgsmål. Jeg vil dog sige, at det jo i de fleste tilfælde i hvert fald drejer sig om kristne hjem, og netop et sådant hjem vil i høj grad have kontakt med ligesindede kristne hjem og vil formentlig netop kunne skabe et trykt miljø med tilstrækkelige kontakter, selv om hjemmet måske ikke er, som hjem i gennemsnit er.

Jeg må personlig erklære mig tilfreds med, at det er sådan, at der i øjeblikket kun adopteres til ægtefæller, og det er i hvert fald i tørre tal i justitsministeriets ægteskabsudvalg blevet godtgjort, at ægteskaber med papir er betydeligt mere stabile end papirløse forhold. Det er det tryggeste og det bedste for et barn at vokse op i en familie, hvor der både er en far og en mor. Og hvis vi i øvrigt bliver ved med at ønske at adoptere børn fra muhamedanske lande, er det meget vigtigt, at vi holder fast på, at der kun adopteres bort til familier, idet man i de muhamedanske lande lægger meget vægt på familielivet.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg er mor til tre børn, hvoraf det yngste er adopteret fra udlandet. Det virker måske urimeligt over for de børn, som det handler om, hvis man herinde vil følge forslag om at lempe på godkendelseskriterierne, fordi man i dag står med færre adoptivforældre i forhold til de udenlandske børn, som de forskellige adoptionsorganisationer kan skaffe til Danmark.

Det er ikke bare et spørgsmål om at afsætte børn, som der gives udtryk for af et medlem af bestyrelsen for Landsforeningen af Adoptivforældre.

Godkendelseskriterierne er alene baseret på hensynet til barnet, og sådan bør det efter min mening også fortsat være. Barnet har, måske med få undtagelser, ikke selv bedt om at blive adopteret, kan heller ikke sige nej tak førend på et meget senere tidspunkt i sit liv. Derimod har jeg gennem mit arbejde som sagsbehandler i en socialforvaltning gennem den sidste halve snes år mere end én gang været ude for adoptivforældre, der ønskede at få fjernet adoptivbarnet, altid når det var ude over spædbarnsstadiet og ikke kunne opfylde de forventninger, som adoptivforældrene stillede til det.

Selvfølgelig ved jeg da godt, at man aldrig helt kan undgå den slags triste situationer, men netop derfor mener jeg, at det er så uendelig vigtigt, at adoptanternes forhold undersøges så grundigt og så alsidigt som muligt, og jeg er enig med justitsministeren, når han siger, at selv den ringeste tvivl, myndighederne kan have med henblik på at godkende adoptanter, må komme barnet til gode.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er klart, at der skal være en godkendelsesprocedure for adoptanter. På den anden side kan man ofte stille sig selv det spørgsmål, hvem der i grunden har evne til at vurdere andre som adoptanter. Det er meget svært, og jeg misunder ikke dem, der skal have den opgave, men desværre vil det vel ofte være sådan, at de, som de ønsker godkendt, skal være et spejlbillede af dem selv. Det er det ubehagelige ved at skulle foretage sådanne undersøgelser, at det selvfølgelig bliver sådan, som sagsbehandlerne ønsker det, og måske indgår ikke andre ting i deres overvejelser over, om ansøgerne er egnede til at være forældre.

Nogle af os kan mange gange undre os over, hvorfor de og de ikke kunne godkendes som adoptanter, men det var sådan set ikke mit ærinde at gå ind i disse problemer. De er store og næsten umulige at løse.

Godkendelse er én ting, adoptionsformidling er en anden ting, og det, jeg i grunden vil spørge ministeren om, er, om ministeren ikke vil tage op til overvejelse at ændre prak-